

«El projecte Europa aguditzarà els problemes dels camperols»

Provinent del moviment de resistència dels camperols i de l'oposició extraparlamentària —APO— dels anys 60. Ha viscut molts anys a Berlín. Diputada en el Bundestag —Parlament alemany— des del 1976 fins al 1983 com a representant dels camperols, en aquest temps sense filiació política. Membre dels Verds des de 1985, dels quals és la actual portaveu federal, i parlamentària. Té un fill de 10 anys.

Josep Pont Vidal (Hamburg)

Creu que ha estat un èxit que els Verds a la República Federal hagin tret més de 2.300.000 vots en les recents eleccions al Parlament europeu, mentre que diferents enquestes realitzades demostren que més de la meitat dels ciutadans d'aquest país no se n'interessaven gens, per aquest Parlament?

—¿Èxit, per a qui? Jo no sóc cap entusiasta d'Europa i per això entenc la reserva dels ciutadans sobre el tema, a més, la realitat és que el Parlament europeu té en la pràctica molt poques possibilitats d'influir, i crec que la gent també ho veu així. Quant als Verds, crec que les eleccions europees han estat un èxit impressionant perquè a tot arreu, on encara no hi ha un partit Verd, la gent es pregunta per què no existeix encara; és a dir, l'establiment de partits ecologistes s'ha tornat normal a tot Europa, cosa que trobo històricament necessària i ho veig bé.

—Acaba de dir que no és una entusiasta d'Europa. ¿Per què no? ¿Com veu vostè l'anomenat «Projecte Europa»?

—L'àmbit d'on procedeix política-ment és del sector agrari. Vinc de l'oposició dels camperols, i es pot endevinar que la concepció d'una Europa comunitària no suprimirà el nacionalisme, ja que precisament la competència entre els camperols de diferents zones encara s'aguditzarà més. Tampoc serà una Europa de les persones, de les regions o de les cultures, sinó que amb la restricció dels progressos democràtics de molts països, serà en primer lloc una unió europea econòmica i militar.

—¿Què seria per a vostè una Europa de les persones?

—En primer lloc, seria important aclarir quines qüestions han de ser tractades a l'àmbit europeu i quines no. Això, de tota manera, és un problema de la democràcia, trobar el nivell adequat de decisions. Tenim massa centra-

«Europa serà, en primer lloc, una unió econòmica i militar».

lisme i és massa el que es resol a les altes esferes mentre, d'altra banda, existeix massa poca autonomia regional, tant en la cultura com en les diferents formes de producció o comercialització. La política agrària en seria un exemple. Qui planeja una política agrària d'abast europeu, planeja solament unes millores en alguns centres agraris, els més desenvolupats i productius, però no planifica segons les necessitats regionals.

—En el seu programa agrari es pot llegir: «necessitem una nova consciència de les regions». ¿Què enten vostè per autoconsciència de les regions?, ¿i els territoris que es defineixen com a nacions?

—Aquí està el concepte de regionalisme. És molt semblant al que en altres llocs s'entén sota el nom de nacionalitat. En primer lloc té en compte una cultura regional, una sobirania en l'idioma i en la tradició particular, en l'autoadministració i en tota l'administració, i també en l'expansió d'un mercat regional; protesta contra la depen-

dència dels grans centres nacionals, els quals durant la formació dels actuals estats han sotmès altres regions. A Alemanya, mai s'ha pogut aconseguir el grau de centralisme d'altres països com la Gran Bretanya, França, Espanya, o Itàlia. Aquí ha trigat molt a formar-se un estat nacional, i això té a veure amb el fet que les diferents regions han estat sempre molt fortes per a subordinar-se a un estat centralista. Aquesta estructura federal està representada a molts nivells.

—Vostè parla molt de tradicions. ¿No creu que això pot convertir-se en un corrent antimodern?

—En mi, això té molt a veure amb els camps polítics d'on procedeix, és a dir, de la política de l'oposició dels camperols. Si en el passat els camperols s'organitzaren sempre en les dretes, no ho van fer determinats per la seva naturalesa, sinó que té molt a veure amb la tradició socialista de l'esquerra, ja que aquesta es concentrà quasi exclusivament en els centres urbans i deixà de banda la resistència i les con-

tradicions dels camperols i de les regions. Aquesta tradició no és per ella mateixa antiprogressista i, precisament en les actuals condicions, pot tornar-se progressista. Això té a veure amb la connexió entre el moviment ecologista i l'esquerra radical, i que es forma un moviment de resistència conjunt.

—*Quan van començar, ara fa 10 anys, els Verds tenien com a exigència canviar el Parlament. ¿No ha estat, però, el Parlament el que ha canviat els Verds?*

—Les dues coses. El que hem après és a respectar la capacitat d'estabilitat de les institucions dominants, les quals no canvien simplement amb un hurra.

—*¿Creu que es pot aturar la destrucció de la natura solament amb l'apropiació del treball per part de la classe treballadora?*

—Això s'ha intentat en els països socialistes i s'ha demostrat que no es pot fer sense reflexionar. La destrucció de la natura no la pot aturar solament un estat, com si fos en un laboratori, sinó conscienciant cada individu. Per exemple, hem tret un document segons el qual els treballadors es poden negar a treballar, quan la feina posa en perill el medi ambient. Cal que hi hagi una força judicial, no solament política sinó també ecològica. Ha d'existir un acta on consti la forma de donar permisos a les empreses i la forma en què aquests seran retirats. Tot això són instruments democràtics que poden ser transferits a un lloc concret, i així, d'aquesta manera, els ciutadans poden influir en les decisions.

—*Ha parlat d'una conscienciació ecològica de les persones. ¿Com creu que es pot aconseguir?*

—Si per exemple s'introduís el dret de demanda judicial de les diferents agrupacions ecologistes, és a dir, el dret d'informar-se directament en l'administració, tenir grups i organitzacions que es procuressin les seves pròpies fonts d'informació, o bé tenir-hi accés, veig que seria importantíssim, ja que cada ciutadà podria anar a l'ajuntament i comprovar si tal o tal empresa elimina els residus del riu o no. Crec que això són possibilitats radicals democràtiques, que els ciutadans prenguin ells mateixos la informació i no siguin dependents dels grans monopolis informatius.

—*Segons vostè, ¿qui es el subjecte o la classe històrica que ha de dur a terme els canvis socials?*

—La classe més progressista, vols dir. Aquí sóc dels que defensen la teoria de la polarització social. És a dir, per una banda, hi ha una classe que s'enfonsa, i per l'altra, una classe definida progressista. La discussió al voltant de la lluita de classes no sols està històricament superada, sinó també individualment. Crec que els principals punts, com poden ser la qüestió pacifista, la qüestió ecològica o la qüestió de la dona, són presos per les noves

majories d'una manera transversal, és a dir, més enllà dels models de partit. Això es pot observar clarament: inclús en els partits del Parlament, en cada partit hi ha dissidents ecologistes; o per la qüestió de la dona, etc. Això fa les

confrontacions més difícil, però els resultats són també millors.

—*Insisteix molt que per a realitzar transformacions socials, només és possible a través del diàleg. La història de la humanitat demostra, però, que per a realitzar canvis socials, la classe dominant sempre ha acabat rebutjant el diàleg. ¿Com veus tu això?*

—Un exemple el tenim en la Unió Soviètica, vull dir, que l'actual procés revolucionari té una dimensió comparable amb la revolució de 1917. En les lluites violentes entre les persones, qualitativament no hi crec. Si observem el que passa ací, en la República Federal, crec que no hi ha cap altra alternativa que el mètode del diàleg. No vull dir que això sigui vàlid per a tots els països i en totes les circumstàncies, però mentre existeixin determinats instruments que pertanyin a la cultura burgesa, és a dir, Parlament que funcioni, un debat obert i la possibilitat de portar els debats al públic, o almenys certes formes per a controlar el poder executiu, crec que el mètode de la violència destrueix més que construeix.

—*¿Són els Verds un partit de moviment social, o s'han tornat una força de perseverança?*

—Això depèn molt de si és una nova forma de partit. Per a mi la diferència fonamental està en si es manté el ser polític com a treball, o no, i si en el mateix partit dels Verds es repeteix l'esquema tradicional d'un aparell de partit. La qüestió és si el partit es manté obert enfront de la societat o si manté determinades frases buides i dogmàtiques. □

IV PREMI DE PERIODISME EL TEMPS

Dotat amb 100.000 pessetes

Per a articles o reportatges inèdits, de temàtica lliure, incloent-hi la investigació periodística. Aquests articles hauran de constar, si més no, de sis folis, grandària holandès, escrits a doble espai i no podran excedir-ne els deu.

El lliurament dels originals s'haurà de fer abans del 20 de setembre, a la redacció d'EL TEMPS, Avda. del Baró de Càrcer, 40-13a. 46001-València. L'acte de lliurament coincidirà amb els dels Premis Octubre. La composició del jurat serà anunciada oportunament.